

съгласно законодателството и съдебната практика.

Така постановено съдебно решение е правилно и законосъобразно.

Пред първоинстанционния съд по делото не е бил налице действителен спор относно фактите, които са установени и от събраните по делото доказателства, а именно, че Д. Д. Н. – журналист от вестник „С.“ е поискала от председателя на Районния съд-П. достъп до информация: колко пъти от Районен съд-Пловдив е искано разкриване на банкова тайна за периода от началото до край на 2013 г., както и за началото на 2014 г. до момента на подаване на заявлението; кои са били органите, поискали разкриване на банкова тайна; в колко случаи е допуснато разкриване на банкова тайна. Заявлението с вх. № 34418/24.07.2014 г. е подадено на официалния електронен адрес на Районен съд-Пловдив и е регистрирано чрез автоматизираната деловодна система на съда. Върху разпечатания текстови файл, съдържащ заявлението на Д. Д. Н. е поставен печат с вх.№ и дата при Районен съд-Пловдив. Към регистрираното електронно писмо е приложено и копие на заявлението в PDF формат, на което е видно положен ръкописен подпис от заявителя. Двата файла в текстови формат без подпис и PDF формат с положен ръкописен подпис за подател са получени едновременно с писмо от 24.07.2014 г., изпратено от електронен адрес: [електронна поща] с обозначен от сървъра подател D. D.. Електронното писмо съдържа кратък текста с подател Д. Д. – журналист от в. „С.“ с пояснения относно прикачените файлове и телефони за връзка, но е без електронен подпис на лицето. Оспорената пред Административен съд – Пловдив заповед е издадена на 25.07.2014 г. Отказът да бъде предоставена исканата информация е обоснован с обстоятелството, че на полученото заявление липсва подпис на заявителя, а само имена, като от заявлението на PDF формат не може да се направи „категоричен извод, че е положен именно от заявителя, за целта следва да е налице електронен подпис, удостоверяващ идентичността му със самоличността на заявителя“. Допълнително е посочено, че достъп до исканата информация не може да бъде предоставен, защото „информацията по допускане на разкриване на банкова тайна е строго конфиденциален“.

В касационната жалба са изложени нови факти, които не са твърдени пред първата инстанция и за които не са ангажирани никакви доказателства. Касационният жалбоподател твърди, че е проведен телефонен разговор със заявителя, на когото са дадени указания да изпрати подписан документ, но е получено само сканирано заявление на PDF формат. Тези факти са за опровергаване на допълнителните съображения на решаващия съд, според които дори и да се приеме, че е необходим подпис на заявлението то административният орган е бил длъжен да даде указания за отстраняване на недостатъците на искането преди да се произнесе.

На основание чл. 220 от АПК Върховният административен съд преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. В случая даването на указания по телефона не е установено като факт от първата инстанция, но не поради допуснати процесуални нарушения, а защото са липсвали такива твърдения и не са били предмет на доказване. От друга страна твърдението за провеждане на подобен разговор е неизгоден за касатора факт, защото наличието на телефонна комуникация опровергава част от фактическите основания за постановения отказ, а именно „липсата на увереност у самоличността на лицето, което е подписало сканираното заявление за достъп до обществена информация“. Подобен телефонен разговор и навеждането на доводи, че чрез него са дадени указания за отстраняване на нередовност на заявлението има за своя логическа последица, че е придобита увереност в самоличността на лицето, с което е проведен разговора и че то е същото, което е подало заявлението, а именно Д. Д. Н.. Въпреки това настоящата инстанция като съобрази разпоредбата на чл. 220 от АПК намира, че не е установено по делото провеждането на телефонен разговор с указания за подписване на заявлението от 24.07.2014 г. Писмото, изпратено по електронен път на 24.07.2014 г. съдържа като прикачени едновременно два файла и няма данни, че този в PDF формата е изпратен допълнително в изпълнение на телефонни указания, каквито не са и документирани като част от преписката.

Съгласно чл. 30 от АПК когато писменото искане не е подписано и при съмнение дали то

изхожда от посочения в него гражданин или организация, административният орган изисква неговото потвърждение със собственоръчен или електронен подпис в тридневен срок от съобщението за това. При непотвърждаване в срок производството се прекратява. Следователно и обективно не е възможно спрямо заявление подадено на 24.07.2014 г. да е спазена описаната процедура – да са дадени указания, да е определен тридневен срок, да не са изпълнени и да е постановен акт на 25.07.2014 г. Отделно следва да бъде посочено, че с оспорената пред административния съд заповед се оставя без уважение заявлението, а не е прекратено производството поради непотвърждаване в срок, което както правилно е отбелязано от решаващият съд също представлява нарушение на административнопроизводствените правила – основание за оспорване по чл. 146, т. 3 от АПК. Само това констатирано нарушение е достатъчно основание за отмяна на оспорената заповед и в този смисъл обжалваното съдебно е несъмнено правилно като краен резултат. Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното съдебно решение е постановено при изяснена фактическа обстановка при събрани достатъчно доказателства за твърдените от страните факти и не са налице основания за отмяна и връщане на делото за ново разглеждане и събиране на допълнителни доказателства. Не е допуснато и другото твърдяно процесуално нарушение. Неспазването на процесуалните срокове за изготвяне на съдебното решение не представлява касационно основание за отмяна. Некомплектоването на административната преписка в срока по чл. 152, ал. 2 от АПК представлява основание за санкциониране на административния орган, но не е ограничава съдът в служебното му задължение да изясни спора от фактическа страна преди постановяване на решение. Вътрешните правила за достъп до обществена информация е следвало да бъдат представени като част от административната преписка, която се е развила по тях и задължаването на ответната страна да ги представи не може да бъде разглеждано като процесуално нарушение само защото не е направено своевременно. Останалите доводи по повод събирането на това доказателство в процеса не кореспондират с извършените по делото процесуални действия или представляват изключително формалистично тълкуване на съдебното производство, но в никакъв случай не обуславят касационно основание за отмяна по смисъла на чл. 209, т. 3 от АПК – допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила. По отношение съобразяване на съдебното решение с материалния закон, настоящият съдебен състав намира, че също не са допуснати нарушения.

Съгласно чл. 29, ал. 1 от АПК (Доп. - ДВ, бр. 27 от 2014 г., в сила от 25.03.2014 г.) ако в специален закон не е предвидено друго, искането за издаване на индивидуален административен акт се подава писмено или устно, като заявителят избира формата и начина на заявяване. Според специалния закон - ЗДОИ заявлението за предоставяне на достъп до обществена информация съдържа: 1. трите имена, съответно наименованието и седалището на заявителя; 2. описание на исканата информация; 3. предпочитаната форма за предоставяне на достъп до исканата информация и 4. адреса за кореспонденция със заявителя (чл. 25 от ЗДОИ). Заявлението на Д. Д. Н. отговаря на изброените изисквания, предвидени в специалния закон и във Вътрешните правила за достъп до обществена информация, действащи за Районен съд-Пловдив. Неправилно е тълкуването на касационния жалбоподател, че в случая е приложим като специален закон ЗЕДЕП. Цитираният нормативен акт не е специален по отношение на ЗДОИ, а съотношението е точно обратното. ЗДОИ се прилага за процедури по достъп до обществена информация, а ЗЕДЕП за всички процедури с изключение на изрично обозначените в закона. На практика към ЗЕДЕП препраща чл. 29, ал. 4 от АПК, но първата алинея на тази разпоредба предвижда възможност в специален закон (каквото е ЗДОИ) да се уредят различни изисквания към исканията за образуване на административно производство. В подкрепа на това тълкуване е и последвалата законодателна промяна, предвиждаща изрично липсата на необходимост от електронен подпис. Според чл. 24, ал. 2 от ЗДОИ (Изм. - ДВ, бр. 97 от 2015 г., в сила от 12.01.2016 г. заявлението се счита за писмено и в случаите, когато е направено по електронен път на адреса на електронната поща по чл. 15, ал. 1, т. 4 или чрез платформата за достъп до

обществена информация по чл. 15в. В тези случаи не се изисква подпис съгласно изискванията в ЗЕДЕП.

Допълнително следва да бъде посочено, че не е ясно от какво са произтекли съмненията относно самоличността на подателя на заявлението при положение, че е налице съвпадение между обозначения от сървъра притежател на електронния адрес, името на електронния адрес, подателя на електронното писмо и посочения като заявител в двата прикачени към писмото файла, а едното от копията на заявлението е и с положен подпис, за който е посочено, че е на същото лице.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че правилно е прието от Административният съд - П., че сезираният с искането субект е задължено лице на основание чл. 3 от ЗДОИ, както и че отказът да бъде предоставена исканата информация е издаден от компетентно лице в кръга на предоставените му правомощия, но при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон.

Съществено в случая е обстоятелството, че заявлението е оставено без уважение и по две взаимно изключващи се основания – липса на подпис на заявителя и конфиденциалност на исканата информация, което може да бъде възприето като позоваване на наличието на известно ограничение на свободния достъп. Като е констатирал това административният съд е отменил оспорената заповед дори без да обсъди по същество дали спрямо исканата информация са налице някои от законовите предпоставки да бъде отказано предоставянето ѝ. В касационната жалба липсват оплаквания в тази насока, поради което следва да се приеме, че е извън предмета на касационен контрол обстоятелството дали спрямо исканата информация е приложима разпоредбата на чл. 37 от ЗДОИ относно възможността за законосъобразен отказ да бъде предоставен достъп до обществена информация. На основание чл. 7 от ЗДОИ не се допускат ограничения на правото на достъп до обществена информация, освен когато тя е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон. В отменената заповед не се съдържат изрични съображения за наличието на някое от предвидените ограничения, доколкото „строго конфиденциален“ не е законов израз, поради което и те не могат да бъдат предмет на анализ в касационното производство.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че не са налице касационни основания за отмяна на обжалваното съдебно решение и то следва да бъде оставено в сила на основание чл. 221, ал. 2 от АПК.

По водене на делото пред касационната инстанция ответникът не е направил разноски и не претендира за плащане на такива, поради което с оглед изхода на спора, разноски не следва да бъдат определяни.

По изложените съображения Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №624/25.03.2015 г., постановено по адм. д. 2311/2014 г. на Административен съд-Пловдив.